

NGƯỜI TRUYỀN NHIỆT HUYẾT!

Phan Kỳ Trung

Khoa Môi trường và Tài nguyên Thiên nhiên

Tách... Tách... Tách...

*Mưa bay chiều hạ tháng mười,
Mưa thương mưa nhớ dáng người năm xưa!*

Một ngày mùa hạ mưa đang rơi lất phất, cầm trên tay một tách trà ấm, tôi tạm dừng công việc còn đang bộn bề dang dở để có vài phút ngẩn ngơ ngắm nhìn mưa bên ngoài ô cửa sổ. Hình ảnh một bạn sinh viên chạy vội dưới mưa đến lớp học làm những ký ức về tháng ngày thanh xuân tuổi trẻ mà tôi được học tập dưới mái Trường Đại học Cần Thơ bỗng chốc hiện về làm tôi vừa bồi hồi, xúc động, vừa ngẫm nghĩ nhiều hơn về quãng thời gian quý giá mình gắn bó với ngôi trường thân thương này.

Thoáng chốc đã gần mười năm kể từ ngày tôi nhận giấy báo trúng tuyển đại học và háo hức khăn gói đến mảnh đất Cần Thơ đầy mới mẻ. Những thay đổi đột ngột của môi trường và điều kiện học tập từ trung học phổ thông sang đại học chính quy làm tôi có chút choáng ngợp và lạ lẫm. Trong khoảng hơn một năm học đầu tiên, đã có những thời điểm tôi ngò vức và tự vấn bản thân rằng liệu mình có thật sự mong muốn và sẵn lòng để theo đuổi lĩnh vực Quản lý Tài nguyên và Môi trường mà mình đang học tại thời điểm ấy. Tôi không thể quên những thời điểm mình đã đứng giữa ranh giới của việc lựa chọn là tiếp tục hay dừng lại, và tôi cũng kịp nhận ra rằng không phải do bất kỳ một yếu tố bên ngoài nào tác động vào, chỉ là vì mình thiếu một nguồn động lực, hay đơn thuần là một sự truyền cảm hứng để giúp bản thân tự trả lời được những nghi vấn ấy.

May mắn thay, vào đầu học kỳ một năm thứ hai, nhờ vào việc đăng ký học môn học Quản lý Đất đai, được giảng dạy bởi Thầy Giáo sư – Tiến sĩ Lê Quang Trí, Nguyên Phó Hiệu trưởng Trường Đại học Cần Thơ, tôi đã có đủ bản lĩnh và năng lực để tự giải đáp những thắc mắc và nghi ngờ của bản thân trong suốt thời gian dài trước đó. Thông qua những bài học và câu chuyện Thầy đã chia sẻ, từ việc cha ông ta ngày xưa phải đánh đổi thế nào để thế hệ con cháu sau này có đất đai mà lập nghiệp, từ việc làm sao mà người nông dân miền Tây sông nước dù có lam lũ, vất vả bao mùa nắng mưa vẫn không ngưng nghỉ tần tảo với ruộng đồng, hay việc con kênh Vĩnh Tế được đào bằng tay hằng trăm cây số bởi bao nhiêu sức người, sức của giúp tôi thấy rằng bản thân mình thật đáng trách nếu như mình không kịp thời thay đổi những suy nghĩ non trẻ và bông bột của mình. Qua từng buổi học, Thầy giúp tôi mở man và trân quý vùng đất đồng bằng sông Cửu Long đầy thú vị thông qua các câu chuyện về các chuyến đi xuyên suốt bao năm tháng giảng dạy và nghiên cứu của Thầy tại Trường Đại học Cần Thơ cùng những người anh, người chị, người em, những người bạn bè và cả những thế hệ sau này. Những dự án hoặc đề tài nghiên cứu khoa học tưởng chừng như khô khan và xa rời với những sinh viên trẻ như tôi và các bạn đồng niên lại trở nên gần gũi, dễ hiểu và “chân chất” như chính Thầy, như ông, bà, cha, mẹ chúng tôi và cũng như những người con sinh ra ở mảnh đất miền Tây sông nước.

Bằng phương pháp giáo dục tưởng chừng như đơn thuần, nhưng đến khi đã bước ra khỏi ghế nhà trường và bước vào môi trường làm việc thì tôi mới nhận thấy thật không dễ dàng gì để có giáo dục thông qua sự vun đắp tình cảm và khơi dậy niềm yêu thích học tập một cách tự nhiên trong những người học như tôi và những người bạn học khác. Hơn cả việc học tập kiến thức, chúng tôi được bồi dưỡng và hình thành sự am hiểu và trân trọng vùng đất nơi mình sinh ra và lớn lên, một môn học ban đầu với cái tên tưởng chừng như vĩ mô và nặng nề lại trở nên đầy thú vị và đáng trải nghiệm. Tôi nhớ như in hình ảnh Thầy ngồi trên chiếc ghế giáo viên trong lớp cạnh dãy bàn học đầu tiên vào sáng sớm, say sưa kể về những trải nghiệm của Thầy, như chuyến đi đến

Ngã Năm, Sóc Trăng để sống cùng nông dân, lắng nghe câu chuyện của họ, và cùng người dân chung tay cải tạo đất đai canh tác, hay là chuyển đi dọc theo con sông Mekong để hiểu về đất, về nước, về người, và để dùng những am hiểu khoa học của Thầy đóng góp vào việc gìn giữ sự bền vững của con sông Mekong, mạch sống của đồng bằng mình.

Không chỉ cho chúng tôi những câu chuyện hay và chân thực, Thầy còn giúp chúng tôi biết cách vận dụng và chuyển những kiến thức mình có được thành những kỹ năng cho việc phát triển chuyên môn và mục tiêu nghề nghiệp về sau. Những buổi thảo luận sôi nổi, dường như không có bất kỳ một ranh giới hay khoảng cách vô hình nào giữa Thầy và học trò đã giúp chúng tôi củng cố sự tự tin, bản lĩnh dám nghĩ, dám làm. Sự ân cần của Thầy trong từng buổi thảo luận, hướng dẫn chúng tôi chi tiết từng cách làm việc, từng câu nói để không làm buồn lòng những người cộng sự của mình. Cũng từ đây mà tôi và các bạn học trong lớp cảm nhận được một cách rõ ràng sự gần gũi và đoàn kết của chúng tôi, không còn là những sự e dè hay ngại ngùng mỗi lúc gặp nhau như quãng thời gian trước đó.

Đặc biệt đối với cá nhân tôi, Thầy là người đã đốt lên trong tôi ngọn lửa đam mê đối với nghiên cứu khoa học trong thời gian còn học tập tại nhà trường. Tình yêu dành cho khoa học và giáo dục trong Thầy dường như không cần phải được trình bày bằng ngôn từ hay bất kỳ một điều hoa mỹ nào, chỉ đơn thuần là mỗi khi được nghe Thầy kể chuyện về những nghiên cứu Thầy đã làm, hay những công trình Thầy đã cống hiến cho nền giáo dục. Bản thân tôi cảm thấy thật tự hào và hãnh diện khi được chia sẻ với những người xung quanh rằng tôi đã rất may mắn khi được Thầy tận tâm dạy dỗ và Thầy chính là một hình mẫu mà bản thân tôi cố gắng noi theo và học tập từng ngày. Năm 2016, trong ngày tốt nghiệp đại học, tôi đã có dịp được gặp khi Thầy ghé về Khoa Môi trường và Tài nguyên Thiên nhiên. Sự quan tâm của Thầy dành cho các thế hệ học trò vẫn chưa từng thay đổi. Từng lời chúc mừng, động viên và nhất là những lời khuyên của Thầy dành cho sự trăn trở về mục tiêu nghề nghiệp đã giúp tôi củng cố được quyết tâm và phấn đấu được một ngày trở

thành một thành viên của Trường Đại học Cần Thơ. Tôi sẽ không bao giờ quên câu nói của Thầy: *“Thầy tin là con sẽ làm được, chỉ cần con đừng bao giờ bỏ cuộc”*, đã tạo cho tôi một niềm tin to lớn về mục tiêu và sự lựa chọn nghề nghiệp của mình.

Thật lạ làm sao! Đôi khi chỉ một hình ảnh có chút thoáng qua, cũng không rõ ràng là vì tình cờ hay hữu ý mà có thể khiến chúng ta mở ra những trang hồi ức dường như đã lâu rồi mình khép lại. Có những hồi ức đẹp đẽ, và cũng có những hồi ức pha chút đượm buồn, nhưng chính những ký ức ấy giúp nuôi dưỡng ta khôn lớn và hoàn thiện được bản thân. Những năm tháng dưới mái trường Đại học Cần Thơ đã cho tôi những bài học hay, những người Thầy Cô tận tụy, những người bạn đồng hành trong suốt những chặng đường mà tôi đã đi qua. Tôi vừa vui, cũng vừa xúc động khi bất giác nghĩ đến những điều này, và tôi tin rằng những kỷ niệm này sẽ còn ở bên tôi thật lâu về sau nữa, để tôi không ngừng cố gắng vươn lên và tiếp nối những thành tựu mà bậc Thầy Cô đã dày công tạo dựng cho trường Đại học Cần Thơ thân yêu.